

ogsaa, at al virkelig Mislighed ved en stadig fortsat Beskatning af de faste Eiendomme vil holdes borte, og enhver Skjætte af Frygt for en Overbeholdelse af Grundbesidderne vil falde til Jorden, naar den Andeel af de stigende Afgifter, som lægges paa de faste Eiendomme, fremtidig modereres og paalignes efter en simpel og klar Regel i et passende og bestemt Forhold til hele det Beløb, som Kommunen overhovedet maa opkræve til sine Fornødenheders Tilfredsstillelse. At det for Kommunen er ønskeligt at have en ikke altfor ringe Indtægt af en mere fast Karakter end de personlige Bidrag, synes indrømmet af de Fleste; men gaaer man ud herfra som en Kjendsgjerning, taler den netop imod eengang for alle at fastsætte Afgiften af de faste Eiendomme, thi den Sum, som ved Fastsettelsen staaer i et antageligt Forhold til hele Indtægten, kan, naar Byens Willkaar i Tidernes Løb forandres, blive aldeles forsvindende. — Mindretallet maa derfor anbefale sin nye Paragraf 4, saameget mere, som vistnok i det Mindste $\frac{1}{6}$ af de stigende Kommunalafgifter ville finde Anvendelse paa Maader, der maa siges nærmest at interessere de faste Eiendomsbesiddere. — Hvorledes nu Fordelingen af fremtidige Skatter paa de faste Eiendomme skal finde Sted mellem disse indbyrdes, kan være Gjenstand for nærmere Overveielse og Forhandling; Hovedsagen er den, at man finder en Regel, som er billig og simpel, og som kan hvide et passende Grundlag, naar andre mere eller mindre forubseelige Skattereformer skulle iværksættes. — Mindretallet henstiller sit Forsøg til Opgavens Løsning i den foreslaaede nye § 12 til Thingets Prøvelse, til endelig Vedtagelse eller til mulig Omændring.

De Forslag, som Mindretallet har fundet sig foranlediget til at gjøre, og som ikke ovenfor ere omtalte, slutte sig enten til de berørte Hovedforslag i de nye Paragrafer 3 og 4, eller ere af den Natur, at deres Begrundelse, forsaavidt den ikke strax maatte staae klar, dog formeentlig passende kan opsættes til Forhandlingerne i Thinget.

Mindretallets Endringsforslag ere følgende:

ad § 1.

3die Passus i 4de Linie: „med hvis ... til Slutningen“ udgaaer, og istedetfor indsættes: „idet dog for Fremtiden ikke alene Kirken og Havnevæsenet, men ogsaa andre i Byen hjemmehørende offentlige Anstalter skulle være berettigede til at have deres Midler henstaaende i Kæmnerklassen og at anvise deres Udgifter paa samme. Med Hensyn til disse Instituters Regnskabsvæsen forblive forøvrigt indtil videre de hidtil gjældende Regler i Kraft.“

ad § 2.

Efter „Fordehog“ i 1ste Passus tilføies: „hvis hele Ordning og Indretning nærmere vil blive bestemt i den almindelige Forordning, som herom vil udgaae fra Indenrigsministeriet.“ Resten af Paragrafen udgaaer.

§ 3.

Ny Paragraf.

De Afgifter til Kommunen, som hidtil have været udrede af de faste Eiendomme, paalægges dem som en fast uforanderlig Byrde (Gammelafgift).

Til den Ende udregnes det aarlige Gjennemsnit af alle de Beløb, som i Aarene 1852—61 have været udrede til Kommunen af de hartkornspligtige Kjøbstjorder; den saaledes fremkomne Sum fordeles paa Hartkornet som fast Afgift med den Forhøielse, der bliver nødvendig for at udjævne den paa en Tønde Hartkorn fallende Andeel til hele eller sjettedels Rigsdalere.

Paa samme Maade udregnes Gjennemsnitsbeløbet for de Afgifter til Kommunen, som efter de paa ethvert Sted fulgte Regler enten ligefrem særligt have været lignede paa de indenbyes Grunde, eller som dog i Virkeligheden ere faldne disse tillast, idet Fordelingen ikke har rettet sig efter Bestaffenheden af de til enhver Tid paa Grundene staaende Bygninger. Den herefter fremkomne Hovedsum fordeles paa de enkelte Grunde som fast Afgift med de Beløb, der maatte tilkomme hver især ifølge den til Dato bestaaende Ret eller stedlige